

Blog 105: Vakantiebuurman, gezellig he!!

Er waren eens twee buurmannen in een park hier ver vandaan. We waren wat vroeg, wie had dat nou gedaan? De rit ernaar toe was prima gegaan, Joep voorin en Rama erachter. Ze hadden er zin in, je merkte het aan Rama zijn gepiemel. Dat was weg, voor even, bij de grensovergang. "Het is hier zo anders!" Had hij gezegd, Joep keek niet op of om want hij is Duitsland expert. Met mijn Duitsland navigator op de voorste troon kreeg ik heldere instructies en hoefde nagenoeg niet te kijken of het klopte, want Joep kan prima lezen en kaart kijken. Tot we het Duitse grapje kregen. Duitsers maken wel geintjes, de humor is anders, verwarrend zelfs, maar het is er wel.

Volg Rrrrrheime Dave! Ausfahrt, stuur om, volg Amsterdam Dave! Ausfahrt!!! Scheisse!! Een Ausfahrt in ein Ausfahrt!! Zo stuur je dus je auto met 80 een bocht in waar 50 het advies is. "Niet schrikken Rama, zo rijdt Dave altijd...cool hé!" Toen waren we in het park. Joep kreeg de plattegrond en instructies dat we met de rotonde rechtdoor moesten, de eerste splitsing links en dan weer links. Als je hier zo gaat en dan daar, zus, zo, lililili heb je de bosroute. Joep combineerde deze twee, dus keren, terug en klaar. Te vroeg, half uurtje nog. Neem de plattegrond maar mee en ga maar op sjouw. Daar gingen de buurmannen. Niets te laat ook, het gejack en gezeur, geplak, gemimimi, gelilili, gekroel, gezeik, getetter en meer negatief gepeupel van de meisjes werd iedereen teveel. Hun vakantie was begonnen.

De grootste lol, piemel was weer terug van stil geweest, maar chill. Heel chill. Voor het eerst hadden de buurmannen maar één waarschuwing nodig uit mijn repertoire over de hele dag. De hele dag? De hele dag! Je zou denken dat na een hele dag samen te zijn, ontdekken, rennen, stappen, sjouwen, racen, piemelen, vliegen en lilililili, de pijp wel leeg zou zijn. Zo chill als ze overdag waren, ze druk waren de theeleuten in bed. Ik moest dus #ohmygod waarschuwen. Omdat het nu meisjes met een piemel waren moest ik wel even nadenken wat te doen. Dit was wat anders dan de TroelieWoelies. Die hadden de spaarkaart al vol bij minuut 3.

Zo ging het hele dagen door. Een partijtje relaxte buurmannen. Heerlijk te klieren met doe-het-zelf vliegtuigjes, de kidsclub, een race-auto, hotwheels, een ome Willem, nog meer vliegtuigjes, vliegtuigjes en vliegtuigjes. En als ze die door het open raam in mn auto wisten te vliegen dan kreeg je een euro. Die stinkende geluksvogel van een Rama lukt het natuurlijk weer. Die vliegtuigjes konden perfecte loopings maken, zo perfect dan Rama hem werpt, de looping maakt en op zn achterhoofd tikt, precies op het moment dat Joep ook even kijkt. Een lachstuij van een half uur was het resultaat en de wedstrijd was geboren. Als kamikazes vlogen die dingen om je oren en niets of niemand was veilig voor vliegtuigenbuurmannengeweld. Alles leuk, alles grappig, alles gezellig en met een biertje in mn hand geniet ik van hun vakantie. En toen kwamen de TroelieWoelies terug. Wat ze ervan vonden laat het filmpje wel zien.

Maar wat ik zie is iets anders. Ik zie twee broertjes die nog dichter naar elkaar toe zijn gegroeid, niet dat ik wist dat het kon, maar wat zij hebben, het is iets wat geen naam heeft denk ik, maar het sterker dan ooit. Hun afscheid zal verdrietig worden, dikke tranen zullen vallen. Dat is één ding wat zeker is, maar ik weet ook een ding. Die traan gaat vallen. Op Rama zijn piemel.

Gekke jongens

*check dit en meer op www.dagboekvaneenpapa.nl *